

Зустріч без вовкулаки

Річ не в тому, що Джинкс не любив людей. Просто вінколи мусив їх уникати. Щойно він відійшов подалі від багаття й почав дихати глибокою зеленою силою лісу, як раптом почув голос котрогось із дерев.

«Застряг. Пастка. Усе втрачено».

Джинкс поспішав крізь підлісок, обминаючи великі, вкриті мохом дерева і спотикаючись об коріння. Голосіння долинали від саджанця бука. Могутня сосна впала, притиснувши бук до землі.

Джинкс ухопився за деревце й смикнув, але вивільнити не зміг. Чув лише його відчайдушне бурмотіння. Воно так чекало свого шансу, щоб велике дерево

впало — тоді бученя могло б рости в сонячному світлі; аж тут сталося оце. Ох, важко бути молодим в Урвальді.

Джинкс обхопив руками грубий, залитий смолою стовбур сосни і спробував його посунути, але не зміг зрушити ані на дюйм.

О! Згадав. Він же чарівник!

Джинкс увібрив життєву силу Урвальда через свої ноги. А відтак змусив на кілька дюймів злевітувати повалену сосну.

«Свобода! Свобода! — вигукнуло деревце. — Сонячне світло!»

Воно злетіло вгору, і листя торкнулося Джинксового обличчя.

Чарівник почувався задоволеним — завдяки йому це бученя, можливо, колись виросте таким само високим і міцним, як інші велетні навколо нього. Та раптом він відчув глибокий золотистий голод поблизу. Лесть повернув голову ліворуч... і зустрівся поглядом із вовкулакою.

Джинкс завмер нажаханий. Не було сенсу вдаватися до чарів приховування — вовкулака вже побачив його. Не було часу кликати на допомогу — перевертень був лише за кілька ярдів.

Той носив окуляри.

Поки Джинкс витріщався на нього, перевертень лизнув кінчик олівця і щось записав у маленькому блокноті.

— Навіщо ти це зробив? — загарчав вовкулака доволі пристойною урвальдською.

— З-робив що? — запитав Джинкс. Він не знав, що перевертні можуть говорити. Вовкулаки зазвичай

переслідували його, дряпали, одного разу навіть мало не з'їли — але вони ніколи не обмінювалися люб'язностями.

— Підняв дерево в повітря, — олівець перевертня завмер над блокнотом. — Ти вважаєш себе чарівником?

Добре чи зле бути чарівником, на думку вовкулаків? Мабуть, зле. Джинкс намагався заспокоїтися. Перевертень пожадливо облизав губи, і заспокоїтися Джинксові це аж ніяк не допомогло.

— Е-е, — протягнув він. — Я-як ти ставишся до чарівників?

— Мені вони дуже подобаються, — сказав перевертень.

— О, — видав Джинкс. — Ну, я...

— Поки вони молоді й ніжні. Жовті старі відьми та чарівники не такі смачні.

Вовкулака торкнувся свого черева й скривився.

Над головою почувся якийсь лепет. Джинкс підвів очі. На гілці, задерши хвіст, сидів бурундук і зацікавлено спостерігав за Джинксом і перевертнем.

— Це, е-е, щось пізенько для бурундуків, — вів далі Джинкс легким, як йому здавалося, розміреним тоном.

Шия вовкулаки вкрилася рожевими плямами.

— Відчуваю неприємну магію. Прощу вибачення...

Він заховав свій блокнот — Джинкс не бачив куди — і крадькома здимів.

Чарівникові полегшало... на пів секунди. Потім він помітив холодну блакитну діру, яка пронизувала величну зелену життєву силу Урвальда.

Джинкс обернувся. Два ельфи витріщилися на нього. Вони були блакитні, зі сріблясто-білим волоссям,

і злегка сяяли. Джинкс бачив ельфів і раніше, але ніколи зблизька. Від них віяло холодом — не таким, як віє зима чи лід; навпаки: було таке відчуття, що віє з якогось далекого місця, яке ні зими, ні льоду ніколи не бачило...

Перевертень був принаймні живий. А ось ельфи були... чимось іншим. Не мертвими, бо мертва має щось спільне з живим, а Джинкс відчував, що ельфи цього не мають.

Один із них відкрив рота, і почувся такий звук, наче кота витягують із водостоку.

Інший ельф (юний чарівник здогадався, що це пані) відповів різким звуком, подібним до відригування шерсті. Джинкс зазвичай добре володів мовами, але зараз не був певен, що це мова.

— Що? — запитав Джинкс.

— Погано Слухає, — сказала ельфійка, переходячи на урвійську. — Не так добре, як мав би.

— Я теж про це, — роздратувався Джинкс.

— Хіба ти не повинен бути Слухачем? — запитала ельфійка. Її голос скрипів, мов залізом по кризі.

— Я поняття не маю про «повинен», але так, — відповів Джинкс.

— Він не розуміє, що це означає, Дорфе, — мовила ельфійка. — І ти хочеш сказати мені, що наш геніальний Кістковерт не зміг вбити *оце*?

— Він насправді вбив його, — відповів Дорф. — Більш-менш. Але не до кінця. Пляшкове закляття, ти знаєш.

— А тепер поглянь на це. Яке погане виправдання для полум'я.

— Кістковерт ще вповні не досягнув своєї могутності, — сказав Дорф. — Не зовсім. Звісно, він сильніший за цього. Але все ж недостатньо.

— Цікава пара, — сказала жінка. — Навіщо вибирати старого й хлопця?

— Вибирати, вибирати, — зневажливо кинув Дорф. — Ніхто нікого не вибирає. Гноти самі обирають свою долю. Так було завжди.

— Хто сам обирає? — поцікавився Джинкс.

— Ми повинні вбити його? — запитала ельфійка.

Усе зайшло занадто далеко. Джинкс намагався покликати життєву силу Урвальда... і зрозумів, що не може. Він опинився в пастці, в холодній синій дірі, яку ельфи принесли з собою. Життєва сила була десь далеко.

— Це зайве, Незо, — заперечив Дорф. — І наш Кістковерт не може стати по-справжньому сильним без нього. Гнотів має бути два. Так було завжди.

— Але якщо Кістковерт уб'є його, ми станемо верховними, — сказала Неза.

— Верховне правління може принести набагато більше клопоту, ніж воно того вартує, — роздратовано відповів Дорф.

— Ну, цей не розуміє, хто він. Це все, що нам потрібно знати, — продовжила Неза.

Вона зневажливо повела носом у бік Джинкса:

— Ти не запам'ятаєш цього, Гноте.

Далі вона провела пальцями, і Джинкса охопив вир сріблясто-блакитних іскор. Іскри заповнили його очі й піднялися до носа. Він відмахувався від них, намагаючись відігнати...

— Джинксе! — кликав його хтось. Здається, так його звуть — чи ні? Він почувався розгубленим. Свербіло в носі. Через ліс ішла дівчина в червоній накидці.

Звісно, це була Ельфіна. І як він міг забути своє ім'я?

— Що ти тут робиш? — запитала вона.

— Я просто... — Джинкс роззирнувся. Щось видалося йому підозрілим. Бурундук? Так, він був майже впевнений, що то був бурундук.

— Я просто думав, — сказав він.

— Мені здалося, що ти з кимось говориш.

— Напевно, з деревами, — відповів Джинкс. Він не розмовляв із деревами вголос, але було дуже ніяково зізнатися, що говорив із бурундуком. Та чи говорив? Він не пам'ятав.

— Я хвилювалася, — сказала вона. — Ти не повинен іти сам. Знаєш, там можуть бути вовкулаки.

Щось віддунило в пам'яті Джинкса, але він не міг пригадати, що саме.

— Ні, я в порядку, — відказав він. — Тут немає вовкулаків.

Злий вітер

Вони простували Стежкою — Джинкс, Ельфіна, Рівен і чарівник Симон Маг. Джинксові подобалися всі його компаньйони принаймні теоретично. Ельфіна — розсудлива дівчина, яка потерпала від страшного прокляття. Воно змушувало її відповідати правдиво на будь-яке запитання. Окрім цього, вона — гарна компанія. Рівен був... ну, Рівен, мабуть, був королем і, звісно, небезпечним.

Він також добре справлявся з тим, до чого Джинкс зовсім не мав хисту, як-от бійки та спілкування з дівчатами. Через це Джинкс ніби захоплювався Рівеном, але не вголос.

Потім був Симон... який сказав, що дозволить Джинксові піти на край Урвальда без нього. Проблема

полягала в тому (а Джинкс знав про це, бо міг бачити почуття інших людей), що Симон не хотів випускати Джинкса з поля зору. А все тому, що якимось Джинкс упав зі стофутової скелі й убився, якщо бути абсолютно точним. Лише Джинксова фортуна і вдала робота заклинань Симона не дозволили цьому станові тривати постійно.

Відтоді Симон волів наглядати за Джинксом уважніше, ніж за людьми, які справді потребують нагляду, коли їм уже близько тринадцяти.

Був теплий осінній день, сильний вітер розкидав буре листя по стежці. Джинкс ішов трохи позаду своїх супутників, і дерева говорили до нього.

«Жах, — казали вони, називаючи так Рівена. — Жах усе ще тут. Чому Жах усе ще тут, Слухаче?»

«Через Симона, — відповів Джинкс. — Я намагаюся забрати Рівена з Урвальда, але Симон постійно веде нас до всіх цих відьом і чарівників, питаючи їх усіх...»

«Скажи чарівникові Симону, що ти маєш піти. До узлісся. Так, дуже скоро, Слухаче. Скажи йому».

«Добре, він же тільки мене й слухає», — Джинкс не сказав це вголос, бо дерева рідко розуміють сарказм.

«Я постараюся».

Раптом хвилі тривоги пробігли по деревах, а потім переросли в потік жаху.

Дерева вигукували попередження.

«Небезпека. Смерть. Руйнування. Тікай, Слухаче!»

Джинкс поспішив попередити друзів:

—Тікаймо!

— Чому? — поцікавився Симон. — Якщо там є монстри, ми створимо заклинання приховування.

— Нам не схватися! — вигукнув Джинкс. — Тут неподалік є вирубка, ми зможемо туди встигнути, якщо...

Симон зупинився посеред стежки й скривився:

— Поблизу немає вирубки.

— А от і є, — сказав Джинкс. — Вислухай мене бодай раз!

Джинкс бачив хмари навколо голови чарівника — той боявся. Це так здивувало Джинкса, що якусь секунду він міг лише витріщатися.

Потім страх зник за глухою білою стіною, яка приховувала деякі думки Симона. Тієї ж миті в лісі потемніло. Вітер рвався крізь дерева, гілки скрипіли й стогнали над головою.

— Казав я тобі, — мовив Джинкс.

— Що ти мені казав?

— Таке відчуття, ніби насувається шторм, — додала Ельфіна.

— Це сильна буря! — вигукнув Джинкс. — Наче тисяча драконів. Тільки мокріше.

— Буря? Уся ця метушня через бурю?

Джинкс був вражений невдоволенням Симона.

— Це *убивчий* буревій. Він буде тут за кілька хвилин.

— Гадаю, ми промокнемо, — припустив Симон.

— Ми загинемо, — наполягав Джинкс. — Вирубка за пів милі на північ звідси. Встигнемо, якщо побіжимо. Це справді жахлива буря. Вона може відірвати тобі руки-ноги!

Рівен тривожно поглянув на скрипучі гілки.

— Може, нам варто послухатися Джинкса, добрий чарівнику.

— Я не виконую наказів свого учня, — відрубав Симон. — Якщо раптом передумаю, то дам вам знати.

— Тут є ще одна Стежка, — сказала Ельфїна. — А звідки ти знаєш про вирубку, Джинксе?

Небо стало сіро-сталевим. Вітер заревів, ніби грім, а потім пронісся над головами. Одна гілка тріснула й гепнулася на стежку позаду них. Ельфїна схопила Симона за руку й потягнула. Рівен витріщився на гілки, що сипалися навколо них.

— Нумо! — Джинкс схопив Симона за другу руку. — Рухайся!

— Відпусти мене, — виривався Симон.

Раптом Джинкс відчув, що волосся на потилиці стало дибки. Від землі до неба й назад пробігла густа блискавка, рожева й тріскуча, а біля стежки загорілося дерево, стріляючи іскрами. Пролунав гучний БАБАХ. Джинкс почув крик — інші, звісно, його не чули, — і дерево тріснуло навпіл. Якусь мить воно стояло, хитаючись, на пні.

— БІЖІМО! — заволав Джинкс.

Вони побігли. Дерево впало на стежку так близько, що їх від удару кинуло вперед. Компанія звернула на іншу Стежку й продовжувала бігти. Дощ припускав, стояв стіною та пеленою, лив наче з відра, з бочки, з цілого озера.

Будинки на вирубці тьмяно сіріли крізь зливу. Ельфїна побігла до найближчого з них.

— Не той! — скрикнув Симон.

Із лісу вилетіла гілка й збила Симона з ніг. Джинкс і Рівен повернулися, щоб допомогти йому. Ельфїна стукала в двері.

— Зі мною все гаразд, — повідомив Симон, підводячись. — Чом би й не зайти до цієї дідчиної хатинки?

Потужний порив вітру увірвався на вирубку й відкинув усіх убік. Джинкс спробував поворухнутися, але вітер притиснув його спиною до стіни і розривняв, як листок. Симон схопив юного чарівника й потягнув до відчинених дверей.

Зрештою вони опинилися всередині, й двері були надійно зачинені та підперті; тут було світло від вогнища й пахло їжею. Надворі завивав вітер, як тисяча перевертнів. Щось гупало об стіни, але будинок лише злегка тремтів.

За столом сидів гостроносий дідок і вмочав хліб у миску з якимось варивом. Джинкс раптом відчув голод.

— Із вас тече вода й заливає підлогу, — сказав старий.

— Ми нічим не можемо зарадити. Йде дощ, — зауважила Ельфїна.

— Чому ти в сукні?

— Тому що вона в мене є, — відповіла Ельфїна. — Чому б мені не...

— Не ти, — старий тицьнув на Симона скоринкою хліба. — Він.

— Це не сукня, — сказав Симон. — Це мантія. Більше питань немає? Джинксе й усі інші, йдіть, станьте біля вогню й просохніть.

— Навіщо тобі мантія?

— Мантії — це те, що носять чарівники, — буркнув Симон, зіпівши зуби. — Ви троє, розвісьте пальта на стільці.

— Із них накапає на підлогу, — вів далі старий. — Що ти шукаєш у моєму буфеті, хлопче?

Джинкс відчув справжній жах, коли зрозумів, що Симона називають «хлопцем». Він уже очікував, що діда підпалять або перетворять на жабу, але Симон просто дістав із шафи кілька дерев'яних мисок та ложок і з гуркотом поставив їх на стіл.

— А де хліб? — запитав Симон.

— У хлібниці, звісно, там, де й завжди.

Дідок продовжив жувати.

— Заберіть усе, не турбуйся про мене. Це несуттєво, чи голодуватиму я в старості.

— Від чого б ти не загнувся, та це точно буде не від голоду.

Симон зачерпнув печені з горщика, що висів над вогнем.

— Гей, ви троє, сідайте і їжте.

— Моя печеня тобі не до впадоби? — запитав дідок у Симона.

— У ній є м'ясо.

— Звісно, що є, у цьому вся суть.

Це була козятина, тушкована з горохом і картоплею. Джинкс скуштував. Страва виявилася доволі смачною. Нічого тухлого чи огидного — геть не схоже на їжу, яку зазвичай вживали на вирубках.

— Ти все ще граєш у чарівника? — не вгавав старий.

— Так.

ЗМІСТ

1. Зустріч без вовкулаки.....	5
2. Злий вітер	11
3. Вирубка Холодної Вівсянки	22
4. Що знала Берга.....	33
5. Відьма Сеймур.....	47
6. Окраїнні землі.....	60
7. Вогнище й палац.....	71
8. Король Невідь Чого.....	83
9. Не надто вдале заклинання	97
10. Небезпечний Джинкс.....	107
11. Кістки на вирубці Холодної Вівсянки.....	128
12. «Фоліант Елдрича»	140
13. За дверима	148
14. Випробування.....	163
15. «Альянс омели».....	169
16. Крокодиляча Глибінь	183
17. Симон готується до гіршого.....	193
18. Наставниця.....	201
19. План Джинкса.....	218
20. ЗцС	233
21. Шляхи вогню і криги	255
22. Правдомовиця	270
23. Магія Джинкса.....	280
24. Джинкса спіймали.....	298
25. В'язниця.....	307
26. Битва	318
27. Чутки про війну	332
28. Правила Джинкса.....	352